

Abstrakta klipp

Emet Brulin

Mycket kan göras med sax och abstraktion. Färgfält och parallelogram förskjuts, de bildar kedjor eller pilar, expanderar medan de krymper. I Katarina Löfströms film *The Elements* (2025) revas en enkel bild upp i sina beståndsdelar. Hennes verk är isärplockandets och sammansättandets. Ett bakåtrampande från den ordning vardagens perception invagar oss i. Ett, med andra ord, sätt att bryta och förstå en förgivettagen helhet.

Löfström tar tag i, klipper och renar till sin minsta geometriska nämnare Karin Larssons väv *De fyra elementen*. Hon, Karin, står i maken Carl Larsons målning *Azalea* (1906) till höger med kroppen i riktning ut ur målningen, nacken böjd snett bakåt; dold bakom en storväxt *Azalea* tittar hon mot målaren. Det vill säga mot dig. Karin har sax i hand. Till vänster bryts vardagsscenen av små rektangulära och vertikalt vågformade färgfält i en vävstol – början till väven *De fyra elementen*. Det vill säga en öppning i duken där perceptionens väv kan flätas upp.

Avslöjas därigenom någon underliggande sanning? Det är inte poängen. Men genom att klippa och renodla, abstrahera, ur perceptionens ordning, det vi inte ser att vi ser igenom, bryts sinnesintryckets kontinuerliga flöde. Berättelser slingas om sig själva och faller samman. Fram träder en slags kod som varken tillhör någon scen med Karin Larsson, du eller jag hemma vid köksbordet eller nationens urljud eller bild. Den utgör ingen strävan efter likhet med en sådan scen. Koden är detta att ta isär och sätta ihop, och den fulla njutning det innebär att abstrahera och modulera det givna. En påminnelse om det faktum att det vi förnimmer är kontingent.

.. / -.-. .- -. -.- - / -.-. .- .-.-. .
I CANNOT ESCAPE

Narkissos klagan – jag kan inte undkomma – är ett vrål som vittnar om motsatsen: det givna är inte tillfälligt, inte möjligt att förändra, ta isär eller undfly. Narkissos avbild är honom alltför kär. Katarina Löfström låter klagan eka. Förstärker och bryter ner detta fasansfulla lås till banal kod. Streck och punkt. Långa och korta blinkningar. En representation ja, men framför allt ett nytt uttryck som möjliggör en öppning i jagets hermetiska relation till sig själv, nationens romantiserande av sitt ljud. När det absurda i låsningen formaliseras och tas till sin spets går det bara att skratta åt dess enfald. Detta är abstraktionens kraft; det givna inte givet.

Att komma in i gallerirummet och omgärdas av färgfält på väggar och golv och *The Elements* elektroniska ljud som bryts mot spelmansfiolerna är att för sig själv dechiffrera abstraktionen och hur den hänför sig till vardagens uttryck. Koden pekar tillbaka på betraktaren själv – det är upp till dig, gör med det vad du förmår. Om Karin Larssons väv och Narkissos klagan är pusselbitar och emblem för vår tid erbjuder Löfström en övning: fäst dig inte vid perceptionens givna, accentuera detaljen och för samman det förstärkta elementet med något oväntat annat. Att plocka isär kräver mer ordning, mer systematik, än att sätta ihop. Löfströms rum och verk är således en välbehövlig uppmaning till att lika leklystet som allvarsamt finna öppningarna i och modulera verkligheten.

Emet Brulin är kritiker och doktorerar i estetik.